

tuyển thơ
nhiều tác giả

thơ tình
trong ngăn cặp

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP ĐỒNG NAI

MỤC LỤC

ÁO LƯA HÀ ĐÔNG
ÁO TRẮNG MÁ HỒNG
ÁO TRẮNG VĂN KHOA
ÁO TRẮNG ĐI QUA
ÁNH MẮT TUÙ TRƯỜNG
ÁO TRẮNG BÊN SÔNG
ÁO EM TRẮNG QUÁ NGÀY XƯA
BÓNG BUỒM
BƠ VƠ
BUỔI SÁNG HỌC TRÒ
BỎI YÊU EM SÀU KHỔ DIU DÀNG
BÊN ĐƯỜNG XIN MỘT VẾT THƯƠNG
BÍM TÓC NGỦ QUÊN
BẠN HỒNG
BÂY GIỜ CÒN NHỚ HAY KHÔNG?
CHẲNG BIẾT YÊU NHAU PHẢI NHỮNG GÌ?
CHỦ NHẬT
CÔ GÁI XUÂN
CẦN THIẾT
CHÚT TÌNH ĐÀU
CÓ MỘT BUỔI CHIỀU NÀO
CHỖ EM ĐI HỌC TRƯỜNG ĐÊM
CHIỀU VÀNG
CHIẾC LÁ ĐÀU TIÊN
CHÚT HƯƠNG MÙA
CƠN GÁI
CÁNH PHƯỢNG HỒNG THUỞ ẤY
CHỈ TẠI
CHIỀU NAY EM NHẬN ĐƯỢC THƯ
CHỜ EM
CHUYỆN MÙA THI
CẢM ƠN CƠN GIÓ VÔ TÌNH
DÂY THÌ
DƯỚI HIÊN MƯA
ĐỪNG NHƯ CÔNG CHÚA

EM CỨ VỀ BÊN ẤY
EM ĐI
EM VỀ NHÉ EM
EM ĐÃ LỚN U?
GIÂN NHAU
GIỮA TRỜI THÁNG GIÊNG
GỐC XOÀI MUỖI NĂM TRƯỚC
HỌC SINH
HẸN HÒ ÁC ĐỨC
HAI DÒNG SÔNG THỦY TINH
HẸN Ở TRƯỜNG
HẠT SƯƠNG CỦA TÔI
HOA CỎ TƯỜNG TƯ
KÍNH GỬI TUỔI HỌC TRÒ
KỶ NIỆM
KHAI TRƯỜNG
KIÊU HÃNH
KỈ NIỆM MẪU ĐƠN
LẦN ĐẦU CHẠM NGÕ NHÀ EM
MÂY SUỐI VỀ ĐẬU
MÙA THI
MÂY ÁO TRẮNG
MUỖI NĂM TRƯỚC HUẾ
MỘT THỜI ÁO TRẮNG VÀ HOA
MỘT TRỜI ÁO BAY
MỘT CHÚT HẠ VÀNG
MÔNG LUNG
NGÀY XƯA HOÀNG THI
NGÀY EM TỰU TRƯỜNG
NGÀY XƯA
NGÀY EM CÒN THẮT BÍM
NGƯỜI ẤY
NỤ CƯỜI
NHỮNG NGÀY ĐI HỌC
PHƯỢNG MUỖI NĂM
PHÚT SANG MÙA
QUAN TRẠNG

QUÀ SINH NHẬT
QUYÊN VỎ NHÁP
RU MÙA
RU NGƯỜI DUNG
TUÙ TRƯỜNG
TAY NGÀ
TUỔI MƯỜI BA
TƯƠNG TƯ
TIỀN VÀ LÁ
TƯỢNG TƯỢNG BUỒN
TIẾNG GUỐC CUỐI HIÊN TRƯỜNG
TÌM TRONG KÝ ỨC
TÌNH XA
TÌNH YÊU
TÌNH YÊU
TÌNH CỜ ĐỌC LẠI BÀI THƠ CŨ
THƯ CHO NHỎ
THƯ KHÔNG NGƯỜI NHẬN
TRƯỜNG HUYỀN
TRÁCH MÁI TÓC NÀO
VỀ

ÁO LỤA HÀ ĐÔNG

Nguyễn Sa

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng
Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã vẽ chân dung
Bay vội vã vào trong hồn mở cửa
Gặp một bữa, anh đã mừng một bữa
Gặp hai hôm thành nhị hỷ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu
Em không nói đã nghe từng giai điệu
Em chưa nhìn mà đã rộng trời xanh
Anh trông lên bằng đôi mắt chung tình
Vội tay trắng, em vào thơ diễm tuyệt
Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng, chẳng vì đâu
Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại
Để anh giận, mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sám hối chạy trên môi
Những tháng ngày trên vai buồn bỗng nặng
Em ở đâu, hồi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng

Giữ hộ anh bài thơ tình lựa trắng

ÁO TRẮNG MÁ HỒNG

Nguyễn Duy

Thướt tha áo trắng nói cười
Để ta thương nhớ một thời áo nâu
Tóc hoe hoe cháy trên đầu
Ta cùng bạn gái cuối trâu học bài
Áo trắng là áo trắng ai
Buồn phơ phất buổi ban mai đến trường
Long lanh ngọn cỏ giọt sương
Song song chân đất con đường xa xa
Áo trắng là áo trắng à
Một hôm ta thấy bạn ta ngượng ngùng
Vờ che ngực áo hơi phồng
Ta run rẩy ngó má hồng hay hay
Áo trắng là áo trắng này
Phấp pha phấp phồng cái ngày ta mong
Bỗng dưng bạn ấy lấy chồng
Bỏ ta lại giữa mùa đông xám trời
Áo trắng là áo trắng ơi
Cho ta xin lại dáng người ta mơ
Cho ta tí tẹo ngần ngơ
Ước chi người ấy bây giờ là đây
Áo trắng là áo trắng bay
Thấp tha thấp thoáng cái ngày mong manh
“Ô Rừng xanh ai nhuộm mà xanh
Má hồng ai nhuộm mà quanh năm hồng...”

ÁO TRẮNG VĂN KHOA

Phan hoàng

Áo em trắng mây trời viễn xứ
Tôi lang thang cõi mộng văn khoa
Đâu biết được một chiều nắng đẹp
Hồn lịm đi trước sắc áo kiêu sa
Và từ đó tôi hóa thành bướm lạc
Mắt nhắm nghiền trước hàng triệu bông hoa
Chỉ mơ về một sắc mây viễn xứ
Hốt nhiên trong vạn đại thiên hà
Rồi mùa thu gieo nổi sầu lá rụng
Mùa đông làm nhớ mưa bay
Mùa xuân thay sắc lá
Nhưng Hè chết lặng dáng mây
Hôm nay tôi về thăm lại
Văn khoa một thuở hương đài
Giật mình bên hàng liễu rũ
Như còn nguyên sắc áo ai.

ÁO TRẮNG ĐI QUA

Hà Nguyên Dũng

Ngày ngày em đi học qua nhà
Áo dài trắng rợp khoảng trời xa
Hai tà mỏng mảnh theo làn gió
Và gió như về từ muôn hoa
Tà áo em dường nửa muốn bay
Theo lời phủ dụ của hàng cây
Nửa như say đắm làn hương ngọt
Quấn quít hoài theo những gót giày
Con đường như thể cánh tay đưa
Em đi về những phía em mơ
Tay ôm chiếc cặp len đầy mộng
Chầm chậm lòng như ngỏ ý chờ ...

ÁNH MẮT TỰU TRƯỜNG

Đoàn Vị Thượng

Sáng nay áo trắng tự trường
Gót chân cuống quýt cả hương cúc vàng
Vòng tay ôm cặp hiền ngoan
Em ôm tuổi mộng bước ngang dòng đời
Sân trường rực nắng vàng phơi
Hân hoan thức dậy bao lời cỏ hoa
Mắt cô mắt bạn hiền hòa
Mắt người ấy ... vẻ như là ... nghiêm trang.
Nghe hồi trống mới điểm vang
Những bông phượng sót bàng hoàng rụng rơi
Tiếng cười trong trẻo tinh khôi
Râm ran sáng dậy một trời thu xanh
Ô kìa người ấy loanh quanh
Một mình đứng lại dãy hành lang xưa
Nghe lòng có chút đong đưa
Khi đôi ánh mắt lại vừa chạm nhau

ÁO TRẮNG BÊN SÔNG

Trịnh Bửu Hoài

Áo ai vừa đến trắng bên sông
Bỗng dung ta ngát mộng trong lòng
Áo bay dờn dợn hồn sông nước
Và cả hồn ta, em biết không ?
Em đẹp bao giờ. Ta thấy em
Khi áo vừa tan trên nước mềm
Cũng là khi sóng làm rung động
Chiều chiều dừng lại bến Cồn Tiên.
Em hãy ngồi yên để tôi mơ
Em hãy xa đi để tôi chờ
Biết chẳng đáng ấy là bút ngọc
Và ta là mực dấy làm thơ.
Thơ viết thầm lên áo của người
Những dòng thơ đỏ thắm duyên tôi
Em mang về cõi nào em nhỉ
Thơ của tôi là hồn của tôi.
Em biết gì không, biết hay không:
Bên sông có kẻ mộng thành sông
Để trăm năm chảy mòn chân ngọc
Mà nghe áo ấy phát phơ lòng...

ÁO EM TRẮNG QUÁ NGÀY XƯA

Trúc Thanh Tâm

Một đàn bướm trắng túa ra
Anh như ngợp giữa hương hoa cuộc đời
Nắng soi mắt nhỏ tuyệt vời
Anh như đọc được những lời hồn nhiên
Vờ thơm mực tím ngoan hiền
Tay búp măng, ép hoa tiên học trò
Em mười lăm tuổi mộng mơ
Còn anh mơ mộng đợi chờ ... người dung

BÓNG BƯỚM

Nguyễn Bính

Cành dâu cao, lá dâu cao
Lên đèn bóng bướm trôi vào mắt em
Anh đi đèn sách mười niên
Biết rằng bóng bướm có lên kinh thành.
Cành dâu xanh, lá dâu xanh
Một mình em hái, một mình em thương
Mới rồi mẫn khóa thi hương
Ngựa điều vông tía qua đường những ai?

BƠ VƠ

Vũ Hoàng Chương

Mòn con mắt đợi cổng trường
Người ta về ... các ngã đường xôn xao
Bóng ai nào thấy đâu nào
Mây càng thấp gió càng cao ... Một mình
Không gian ngoảnh mặt làm thinh
Giọt mưa xuân cũng vô tình trêu ai
Mưa đầy tóc gió đầy tai
Sầu theo bốn hướng trôi đầy tâm tư.
Mong càng thêm... nhớ càng như...
Lẽ đâu tới phút này này ư chưa về
Một mình gieo bước nặng nề
Gió trong xác lá bên hè tả tơi
Hồn chênh vênh bóng chơi vơi
Đất cong mặt giận chân trời lảng xa

BUỔI SÁNG HỌC TRÒ

Nguyễn Sa

Trang sức bằng nụ cười phì nhiêu
Nhảy bằng chân chim trên giòong suối cạn
Ấy là em trên đường đi buổi sáng
Trăng ở trên môi và gió ở trong hồn
Mái tóc mười lăm trên lá tung tăng
Em ném vào phố phường niềm vui rùng núi
Vẽ lên chiếc xe sơn xanh dáng thuyền trăng hội
Cho những vườn hoa cầm đôi mắt bình yên
Gửi những cung đàn tiếng guốc khua vang
Hẹn đám mây xanh vịn cánh tay tuổi trẻ
Khoác giọng nói tin yêu vào hồn anh đóng cửa
Vói biển là tay và sóng cũng là tay
Để anh trở thành hải đảo bị bao vây
Để đầy mắt san hô thêm nước ngọt
Như con dế mèn cánh đau vào buổi sáng
Nhìn theo em uống từng giọt sương hoa
Anh chợt nghe mạch đất dưới chân đi
Anh chợt nhớ trong hồn đôi cánh trắng.

BỎI YÊU EM SẦU KHỔ DỊU DÀNG

Nguyễn Tất Nhiên

Bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng
Những kỷ niệm đòi xin hãy còn xanh
Có một ngày mình bỏ trường bỏ lớp
Cùng ra đi như định luật Trời dành
Nắng bờ sông như màu trang vở cũ
Thuở học trò em làm khổ ai chưa?
Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
Bàn tay xương cầm hờ hững văn bằng
Em hãy đứng trước gương làm dáng
Tự khen mình: “đẹp quá!” đi em
Lỡ mai kia một nợ theo chồng
Còn đôi chút luyến lưu thời con gái
Em hãy ra bờ sông nhìn nắng trải
Nhớ cho mình dáng dấp người yêu
Lỡ dòng đời tóc điểm muối tiêu
Còn giây phút chạnh lòng như mới lớn.
Mình hãy trách đời nhau nhiều hư hỏng
Rồi giận hờn cho kỷ niệm đầy tay
Thu miền Nam không thấy lá vàng bay
Anh phải nói: buồn chúng ta màu trắng
Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng
Người thì không bắt bóng được bao giờ
Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
Bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng.

BÊN ĐƯỜNG XIN MỘT VẾT THƯƠNG

Đinh Trầm Ca

Nghiêng nghiêng chiếc nón bài thơ
Nghiêng nghiêng sợi tóc xoắn bờ vai ngoan
Lòng tôi nghiêng một sợi đàn
Xôn xao hoa lá, nồng nàn âm thanh
Em khua chi những bước chân
Trái tim tôi rụng và lăn trên đường
Gót son ơi, cứ bình thường
Tặng cho tôi một vết thương ban đầu
Tôi thề tôi ráng chịu đau
Mai em cảm động và khâu lại giùm
Nếu vô tình cứ tung tăng
Trái tim trầy trụa vẫn lăn theo hoài !

BÍM TÓC NGỦ QUÊN

Nguyễn Trọng Hoàn

Cái bím tóc ngủ quên trong lớp ấy
Mười năm xa rồi không quên
Ngày trở lại em đâu còn mười bảy
Lớp học xưa - bím tóc - hiện lên
Trang sách có cánh rùng, nàng tiên
Trong lớp có một nàng tiên nữa
Anh muốn nói mà run lên vì sợ
Ngày chia xa đi suốt những cánh rùng.
Đã bao lần anh tự hỏi giữa đường
Người thoáng gặp có phải em, có phải
Bím tóc ấy có còn và vẫn ngủ
Bên chàng trai đắm đắm vụng thầm?
Cái bím tóc không ngủ mười năm
Giờ em đi bên người khác
Có ánh mắt thăm sâu ngơ ngác
Đang đi tìm lớp học ngày xưa...

BẠN HỒNG

Như Thúy

Vào năm học mới
Nhỏ chuyển trường về
Muốn làm quen quá
Mà sao ngại ghê.
Tóc dài kết bím
Nhỏ ngồi bên ta
Mắt tròn xinh lạ
Buổi học chóng qua
Tan trường một lối
Nhỏ bước tung tăng
Mùa thu lá rụng
Cuốn tròn gót chân
Ô mai một gói
Thư ngỏ một tờ
Hộc bàn của nhỏ
Ta lén gởi vô
Môi hồng cười rói
Nhỏ cười nhìn ta
Bạn thân từ đấy
Chẳng bao giờ xa .

BÂY GIỜ CÒN NHỚ HAY KHÔNG?

Nhất Tuấn

Bây giờ còn nhớ hay không?
Ngày xưa hè đến phượng hồng nở hoa
Ngây thơ anh rủ em ra
Bảo nhặt hoa phượng để rồi chơi chung
Bây giờ còn nhớ hay không?
Anh đem cánh phượng tô hồng má em
Để cho em đẹp như tiên
Nhưng em không chịu, sợ lên trên trời
Lên trời hai đứa hai nơi
Thôi em chỉ muốn làm người trần gian
Hôm nay phượng nở huy hoàng
Sao tình hai đứa lỡ làng duyên nhau
Rung rung phượng nở trên đầu
Tìm em tôi biết tìm em đâu bây giờ?

CHẲNG BIẾT YÊU NHAU PHẢI NHỮNG GÌ?

Nguyễn Bính

Năm đã qua rồi, trong lớp học
Tôi ngồi nghe Uyên đọc bài thi,
Hai ta trẻ lắm, tình thơ dại
Chẳng biết yêu nhau, phải ... những gì?...

CHỦ NHẬT

Tế Hanh

Buồn làm sao cho ngày chủ nhật
Của người học trò vớ vẩn hay yêu!
Những ngày kia vui vẻ hơn nhiều
Ngồi chăm chỉ lắng nghe lời thầy giảng,
Hay vui đùa chuyện trò cùng chúng bạn,
Trí bình yên thư thái biết bao nhiêu,
Và nhất là được trông thấy người yêu,
Người thiếu nữ xinh như tờ giấy trắng.
Lần đi học là một lần đo đắn:
Đi làm sao cho gặp được giữa đường
Cô nữ học sinh tha thướt đến trường,
Tay đỡ nón và tay cầm sách vở.
Ngày chủ nhật là một ngày mong nhớ
Ở trong nhà không ngót ngoái trông ra,
Hy vọng người yêu mền bước ngang qua;
Gặp gỡ mãi cũng gây tình lưu luyến.
Chờ đã mệt mà người không thấy đến
- Có bao giờ người nghĩ đến ta đâu!
Thì giờ đêm qua ... nằng xế ngang đầu
Lòng rung rúc, người bần thần bực bội
Quần vớ áo đã mấy lần thay đổi;
Quyển sách nào đem đọc cũng buồn tênh.
Tâm thần ta như có vẻ bấp bênh
Như chán chê, như rã rời, ngao ngán;
Ta tung tức, ta giận hờn các bạn
Sao mãi vui không đến với ta chơi;
Ta trách thầm những kẻ ở xa xôi

Sao hờ hững không thư từ chi cả!
Quanh quần mãi ... Trông ra ngày sắp ngả,
Lần cuối cùng nhất định bước ra đường,
Đi bơ vơ lòng thấm thía ngùi thương
Đường quen quá chán chường như tắt lối!
Ta quay lưng lúi thủi trở về nhà
Không hiểu sao thấy tiếc một ngày qua.

CÔ GÁI XUÂN

Hàn Mặc Tử

Trong xóm làng trên cô gái thơ
Tuổi xuân mơn mớn vẽ đào tơ
Gió đông mơn trớn bông hoa nở
Lòng gái xuân kia vẫn hững hờ
Lững thững lên trường buổi sớm chiều,
Tập tành nghiên bút, học may thêu.
Quần đen áo trắng khăn hồng nhẹ,
Ngọn xõa ngang vai, tóc bỏ đều.
Lá rợp cành xoài bóng ngả ngang,
Cô em dừng bước nghỉ bên đường
Cởi khăn phẩy giọt mồ hôi trán,
Gió mát lòng cô cũng nhẹ nhàng.
Đàn bướm bay qua đám cỏ xanh
Lòng cô phát phới biết bao tình
Vội vàng để vỡ bên bờ cỏ
Thoăn thoắt theo liền đàn bướm xinh.
Áo trắng khăn hồng gió phất phơ
Nhẹ nhàng vui vẽ nét ngây thơ
Trông cô hớn hờ như đàn bướm
Thong thả trời xuân mặc nhón nhơ
Đàn bướm bay cao cô trở về
Sửa khăn, cặp sách lại ra đi
Thản nhiên cô chẳng lòng thương tiếc
Vì bướm ngày xuân chẳng thiếu chi
Cũng xóm làng trên cô gái thơ
Tuổi xuân hơn hớn vẽ đào tơ
Gió đông mơn trớn bông hoa nở

Lòng gái xuân kia náo nức chờ.
Tưng bừng hoa nở bong ngày xuân
Rực rỡ lòng cô bóng ái ân
Như đợi, như chờ như mơ tưởng
Đợi, chờ, tưởng nhớ bóng tình quân
Tình quân cô: ấy sự yêu thương
Đằm thắm, xinh tươi, lả lơi miều,
Khao khát đợi chờ, cô chưa gặp
Lòng cô cảm thấy cảnh điều hiu
Một hôm chợt thấy bóng tình quân
Gió lộng, mây đưa thoáng đến gần.
Dang cánh, tay tình cô đón bắt
Vô tình, mây gió cuốn xa dần.
Gót ngọc phẳng phẳng cô đuổi theo:
“Ô Tình quân em hỡi, hỡi người yêu!
Gió mây xin để tình quân lại,
Chậm chậm cho em nói ít điều...”
Than ôi, Mây gió vẫn vô tình
Cuồn cuộn bay trên ngọn núi xanh.
Nhìn ngọn núi xanh, mây khói tỏa
Mắt cô đôi giọt lệ long lanh.
Lá rợp cành xoài bong ngả ngang
Cô em dừng bước nghỉ bên đường,
Cởi khăn phủ giọt mồ hôi trán
Gió mát, lòng cô những cảm thương.
Lủi thủi bên đường cô ngẩn ngơ
Chốn này đuổi bắt bướm ngày xưa,
Cô buồn cô tiếc cô ngùi ngậm,
Cô nhớ ngày xuân, nhớ tuổi thơ...
Ái tình nào phải bướm ngày xuân
Tình ái ngày xuân chỉ một lần;
Một thoáng bay qua không trở lại

Gái xuân đỏ lệ khóc tình quân!

CẦN THIẾT

Nguyễn Sa

Không có anh lấy ai đưa em đi học về?
Lấy ai viết thư cho em mang vào lớp học?
Ai lau mắt cho em ngồi khóc?
Ai đưa em đi chơi trong chiều mưa?
Những lúc em cười trong đêm khuya,
Lấy ai nhìn những đường răng em trắng?
Đôi mắt sáng là hành tinh lóng lánh
Lúc sương mù ai thổi để sương tan
Ai cầm tay cho đỏ má hồng em
Ai thổi nhẹ cho mây vào trong tóc...
Không có anh nhớ một mai em khóc
Ánh thu buồn trong mắt sẽ hao đi
Tóc sẽ dài thêm mớ tóc buồn thơ
Không có anh thì ai ve vuốt?
Không có anh lấy ai cười trong mắt
Ai ngồi nghe em nói chuyện thu phong
Ai cầm tay mà dắt mùa xuân
Nghe đường máu run từng cành lộc biếc?
Không có anh nhớ ngày mai em chết
Thượng đế hỏi anh sao tóc em buồn
Sao tay gầy sao đôi mắt héo hon
Anh sẽ phải cúi đầu đi vào địa ngục...

CHÚT TÌNH ĐẦU

Đỗ Trung Quân

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng
Em chở mùa hè của tôi đi đâu?
Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám
Thuở chẳng ai hay thầm lặng- mỗi tình đầu
Mỗi tình đầu của tôi có gì?
Chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp
Là áo người trắng cả giấc ngủ mê
Là bài thơ cứ còn hoài trong cặp
Giữa giờ chơi mang đến lại... mang về.
Mỗi tình của tôi là anh chàng tội nghiệp
Mùa hạ leo cổng trường khắc nỗi nhớ vào cây
Người con gái mùa sau biết có còn gặp lại
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay...
Mỗi tình đầu của tôi có gì?
Chỉ một cây đàn nhỏ
Rất vu vơ nhờ bài hát nói dùm
Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngọng nghịu mãi... thành câm
Những chiếc giỏ xe trưa nay chở đầy hoa phượng
Em hái mùa hè trên cây
Chở kỷ niệm về nhà
Em chở mùa hè đi qua còn tôi đứng lại
Nhớ ngần người tà áo lụa nào xa.

CÓ MỘT BUỔI CHIỀU NÀO

Nguyễn Nhật Ánh

Rồi ngày mai trong một giấc mơ nào
Em có gặp lại những gì đã mất
Trường lớp lạ, ngày nào ta biết mặt
Bạn bè đông tan học rủ nhau về
Những tên người vô cớ gọi trong mê
Sáng thức dậy thấy lòng vui rộn rã
Những bài thơ chuyển tay nhau vội vã
Bỗng ngày nào anh chợt nhận ra em
Một tên người xa lạ tự nhiên quen
Từ lúc ấy lòng anh như trẻ mãi
Và lòng em cũng vô cùng thơ dại
Ta yêu nhau không một lý do nào
Khắp đất trời mới mẻ lạ lùng sao
Thế giới đẹp như trang hoàng trở lại
Những chiếc lá rụng trong chiều lộng lẫy
Cũng nghiêng mình thủ thỉ lúc ta qua
Và một điều huyền bí được sinh ra
Như tất cả, hẳn là em cũng có
Những ngăn kéo của lòng mình, nhỏ nhỏ
Ngăn giấu ô mai, ngăn giấu vui buồn
Và ngăn nào cất giữ những nụ hôn
Ngăn nào nữa cất những lời hứa hẹn
Dẫu lời hứa không bao giờ đúng hẹn
Những chuyến tàu lỡ bến đã từ lâu
Giữa những mặt người thấp thoáng qua mau
Em có thấy bóng ai đang sống lại
Ấy là anh của một thời trẻ dại.

Rồi ngày mai trong một giấc mơ nào
Em có gặp lại những gì đã mất
Những thanh kẹo nguyên màu trong ký ức
Vẫn chưa bong lớp giấy cuối cùng
Một bầu trời lặng lẽ đến bao dung
Tiếng chân bước nôn nao ngoài cửa lớp
Trong ánh mắt bao niềm vui choáng ngợp
Mỗi ngày qua như một chuyến đi dài
Tiếng cuộc đời giục giã ở bên tai
Kỷ niệm cũ xếp đầy trong trí nhớ
Như nét mực thấm qua từng trang vở
Bàn tay em hờ hững lật qua dần
Có lúc nào em dừng lại, băng khuâng
Như bóng nắng ngoài kia chưa nở tắt
Mặt trời xuống sợ ngày vui sẽ hết.
Rồi ngày mai trong một buổi chiều nào
Trên con đường bóng tối phủ từ lâu
Em mệt mỏi giữa dòng đời khắc nghiệt
Những lúc ấy có bao giờ em biết
Những tháng ngày tươi đẹp đã trôi qua
Có một phần lầm lỗi của đôi ta?

CHỖ EM ĐI HỌC TRƯỜNG ĐÊM

Nguyễn Tất Nhiên

Chở em đi học mưa, chiều
Tóc hai đứa ử đôi điều xót xa
Mưa thánh thót, mưa ngân nga
(Hình như có bão băng qua thị thành!)

Bàn tay thiếu máu lạnh tanh
Cóng tôi chịu đựng cho đành luyện thương!
Chở em đi học mưa, buồn
Tôi Honda cũ trèo luôn dốc đời
Thình lình chết máy như chơi
Đừng tin lắm chuyện xa vời nhé em!

Đèo em qua dãy cột đèn
Khảng khiu soi dãi đường đêm bóng người
Bóng xấp nhập, bóng tách rời
Bóng co, bóng dẫn, bóng trôi dập dềnh...
(Dối gian như bóng dối hình
Dối gian theo những lời tình gió bay...)

Đèo nhau qua đoạn đời này
Cầu Trương Minh Giảng nghe đây hoàng hôn
Mưa rỉ rả, mưa nguồn cơn
Mưa dầm lóc thịch, mưa dầm thuộc da...

Chở em đi học mưa nhòa
Đường loang loáng nước lập lòa loáng cây
Lạnh vừa đủ siết vòng tay
Run đi em để sau này ... nhớ nhau...
Chở em sa vũng lầy nào
Về nhà nói mẹ qua cầu sẩy chân!

CHIỀU VÀNG

Phan Hoàng

Chầm chậm chân chiều chầm chậm
Con đường lấm tấm vàng roi
Đội hoài nhỏ chưa qua ngõ
Đàn tôi lạc mất nhịp rồi
Vô tình nhỏ đâu biết được
Từ khi tóc bím ngang đây
Đàn tôi thôi không buồn nữa
Thơ tôi bướm mộng quanh đây
Vườn tôi hoa cười ngọt lạ
Giọng chim cũng hết hao gầy
Chầm chậm chân chiều chầm chậm
Con đường lấm chấm vàng roi
Đội hoài nhỏ chưa qua ngõ
Tim tôi lạc mất nhịp rồi!

CHIẾC LÁ ĐÀU TIÊN

Hoàng Nhuận Cầm

Em thấy không, tất cả đã xa rồi
Trong tiếng thở của thời gian rất khẽ
Tuổi thơ kia ra đi cao ngạo thế
Hoa súng tím vào trong mắt lắm mê say.
Chùm phượng hồng yêu dấu ấy rời tay
Tiếng ve trong veo xé đôi hồ nước
Con ve tiên tri vô tâm báo trước
Có lẽ một người cũng bắt đầu yêu.
Muốn nói bao nhiêu, muốn khóc bao nhiêu
Bài hát đầu xin hát về trường cũ
Một lớp học băng khuâng màu xanh rử
Sân trường đêm rụng xuống trái bàng đêm.
Nỗi nhớ đầu anh nhớ về em
Nỗi nhớ trong tim em nhớ về với mẹ
Nỗi nhớ chẳng bao giờ nhớ thế
Bạn có nhớ trường, nhớ lớp, nhớ tên tôi?
- “Có một nàng Bạch Tuyết, các bạn ơi!
Vội lại bảy chú lùn rất quấy”
- “Mười đấy chứ! Nhìn xem trong lớp ấy!”
(Ơi những trận cười trong sáng đó lao xao).
Những chuyện năm nao, những chuyện năm nào
Cứ xúc động, cứ xôn xao biết mấy
Mùa hoa mơ rồi đến mùa hoa phượng cháy
Trên trán thầy, tóc chớ bạc thêm.
Thôi hết thời bím tóc trắng ngủ quên
Hết thời cầm dao khắc lẳng nhăng lên bàn ghế cũ.
Quả đã ngọt trên mấy cành đu đủ

Hoa đã vàng, hoa mướp của ta ơi.
Em đã yêu anh, anh đã xa rồi
Cây bàng hẹn hò chia tay vậy mãi
Anh nhớ quá và chỉ lo ngoảnh lại
Không thấy trên sân trường chiếc lá buổi đầu tiên.

CHÚT HƯƠNG MÙA

Trương Nam Hương

Sài Gòn cũng có heo may
Không tin em thử gió tay hứng thềm
Phổ thêm một chút duyên ngậm
Kìa em, cành lá me nằm rất ngoan.
Chiều ơi, chiều quá dịu dàng
Lá nghe tiếng guốc võ ngàn tiếng reo
Mặt đường nhấp nhôm trông theo
Thơ anh nhấp nhôm ngồi gieo xéo vằn.
Trường tan áo trắng xa dần
Heo may khẽ chạm bàn chân xuống mùa
Anh ngồi đợi thoảng hương đưa
Vạt mây chờ nắng cũng vừa hái xong.

CON GÁI

Lê Công Sơn

Hắn cứ ỷ mình là ... con gái
Mặc áo dài chúm chím cười duyên
Sáng rủ ta, nài đi ăn phở
Lúc đứng lên chẳng chịu trả tiền
Trời sao ác, sinh chi ...con gái
Để con trai đi học phải đèo
Hắn lại bảo: Đó là nhiệm vụ
Từ muôn đời ai cũng phải theo
Tôi ghét nhất trên đời ... con gái
Nên kiếp sau nếu được làm người
Thì xin nguyện chỉ là ... chú Cuội
Gần các nàng tôi hóa ... đười ươi.

CÁNH PHƯỢNG HỒNG THUỞ ẤY

Trịnh Bửu Hoài

Chiều nay nhặt cánh phượng hồng bông nhớ
Dấu chân xưa ai để lại sân trường
Ta có một thời yêu không dám ngỏ
Ngày chia tay em chợt đẹp lạ thường
Bốn năm em vẫn làm kẻ lạ
Mỗi ngày chân giẫm nát hồn tôi
Tôi như ngọn gió ngoài song cửa
Mang chút bụi buồn đi xa xôi
Có lúc hồn tôi bừng tỉnh ngộ
Em vẫn là em giữa mọi người
Hỡi ôi, ánh mắt vô cùng lạnh
Mà ở trong tôi gió ngợp trời
Tôi với em chỉ là khoảnh khắc
Nhưng tình yêu thì bất tận trong đời
Em cũng như muôn người con gái khác
Có vì sao môi cháy đỏ lòng tôi?
Chiều nay nhặt cánh phượng hồng bông tiếc
Mất ai xưa chợt thức giữa sân trường
Tự trách mình chẳng nói được yêu thương
Để bay mất cánh phượng hồng thuở ấy.

CHỈ TẠI

Định Hải

Chỉ tại anh quá nghịch thôi
Nên thầy mới bắt anh ngồi sang đây
Chỉ tại cách nửa gang tay
Nên chưa tan học đã đầy túi thư
Chỉ tại cái bút hay hư
Nhờ anh sửa giúp - vô tư vậy mà
Chỉ tại giờ toán thứ ba
Giờ lý thứ bảy thầy ra lắm bài
Chỉ tại con đường đến dài
Sớm trưa hai buổi cứ hoài bên nhau.
Chỉ tại nhà có hàng cau
Nhà anh lại có giàn trầu xanh xanh
Chỉ tại ngày tháng trôi nhanh
Một hôm bỗng thấy anh thành chàng trai
Chỉ tại ... nào phải tại ai!
Hóa ra chỉ tại ... cả hai đứa mình!...

CHIỀU NAY EM NHẬN ĐƯỢC THƯ

Nguyễn Kim Nguyên

Chỉ tờ thư mỏng, ơ hay!
Mà sao cặp nặng hơn ngày hôm qua?
Sao hai tà áo la đà
Quấn bên chân cứ như là ... gió trôi?

CHỜ EM

Nguyễn Thanh Vũ

Chiều về nắng nhuộm bóng cây
Nghiêng nghiêng theo lối ngõ này em qua
Nhẹ nhàng câu hát dân ca
Đệm thêm nhịp guốc cho tà áo bay
Trách ai sao để tóc dài
Sợi vương vấn nhớ, sợi say say lòng
Phải chi là sợi tơ hồng
Trời không thương cũng nối vòng tay nhau
Tôi chờ em... tóc ngả màu ...

CHUYỆN MÙA THI

Võ Việt Thanh Bình

Người nhận thư mà sao đứng đưng
Cho tôi ngờ vực... cái học bàn!
Thư tôi có đến người không vậy
Hay lạc vì cô bạn ngồi bên?
Cô bạn hình như biết chuyện mình
Một tai cô thường cứ vênh lên
Lim dim như thể là tai thỏ
Cô lắng nghe mình nói chuyện riêng.
Chuyện riêng ư? Cũng chuyện học hành
Chuyện bài toán mẹo đồ thông minh
Chuyện bài ngữ pháp, chao! Lắt léo
Chỉ đuôi mắt kia nhìn rất tình
Đuôi mắt mà không sao giấu ai
Hình như cả lớp biết chuyện này
Chuyện trong như đã, ngoài e ấp
Bởi còn vương bận chuyện mùa thi.

CẢM ƠN CON GIÓ VÔ TÌNH

Trần Nhật Tuấn

Cảm ơn cơn gió vô tình
Mang bài thơ đến kề bên chân nàng
Lạy trời... khoan!... Chớ vội vàng...
Tôi đi xa... hãy khẽ khàng nhặt lên
Xin em hãy đọc thật êm
Lời thơ tôi mỏng như viền áo ai
Xin em đừng nhếch môi cười
Thơ tôi đỏ mặt ngượng người hôm sau...
Xin em đừng quăng đi mau
Thơ tôi chắc sẽ đau sâu lặng thinh
Cảm ơn cơn gió vô tình
Giúp tôi khỏi đứng một mình... trước em!

DẬY THÌ

Lê Thị Kim

Xuân đến căng tròn đôi má nồn
Dậy thì thôi thả gót sen non
Tóc mai vài sợi bay lơ đễnh
Trắng nuốt thanh tao ngấn cổ tròn
Em đi bước nhẹ như làn gió
Thả tóc dài cho hoa bướm vương
Đôi tà lụa trắng đầy mộng tưởng
Bao trái tim trai rụng xuống đường.

DUỚI HIÊN MƯA

Nguyễn Đăng Trình

Nhỏ trú mưa ta cùng trú đời
Tình cò hiên phố đứng song đôi
Con mưa các cố lai phai mãi
Sợi vắng sợi dài vương tóc ai
Mắt rợp mi cong khép ánh nhìn
Cánh môi mòng mọng hứng hờ duyên
Xinh xinh chiếc cặp treo tâm ngực
Trắng muốt bàn tay đôi ngó sen.

ĐỪNG NHƯ CÔNG CHÚA

Nguyễn Nhật Ánh

Đừng như công chúa
Ngủ mê trong rừng
Nằm hoài trên cỏ
Có ngày đau lưng
Mà như cô Tấm
Ngồi bên hiên nhà
Để anh qua ngõ
Có người trông ra
Đừng như trái thị
Rớt bị bà già
Cất trong hũ gạo
Coi chừng chuột tha
Mà như hoa thắm
Lung linh trong vườn
Một lần lỡ ngắt
Một đời lỡ thương
Đừng như, em nhé
Đông xám lạnh lòng
Mà như, em nhé
Xuân hồng băng khuâng
Để anh qua ngõ
Em còn trông ra
Để em pháo đỏ
Anh còn hương hoa...

EM CỨ VỀ BÊN ẤY

Hoàng Cầm

Buồn rã rượi em cứ về bên ấy
Ai cướp hăng mi lên sáu tợ trường?
Ai đã yêu em như em biết vậy
Để mấy lần em tắm cạn giữa dòng thương
Thu đến muộn em cứ về bên ấy
Gió hện mưa chờ xao xác thềm rêu!
Em muốn đậu bến nào sao thế vậy
Đỡ em nằm đâu thật cánh tay yêu?
Dẫu sang xuân em cứ về bên ấy
Tiểu hung tinh bám chặt váy ngân hà
Ở bên này thôi anh đành ở vậy
Nghẹn mùa xuân chồi tóc lại đơm hoa.

EM ĐI

Nguyễn Nhật Ánh

Em đi mùa hạ đi theo
Để quên những tiếng ve kêu dọc đường
Lần theo cung bậc lối làng
Em đâu chẳng thấy, thấy vàng thu roi...

EM VỀ NHÉ EM

Phạm Quốc Ca

Chiều chiều em tựa lan can
Gió đưa câu hát bay sang bên này
Mỏng như tơ vãn vương bay
Tôi nghe tiếng hát mang đầy tâm tư.
Lặng thầm ngày tháng qua đi
Rụng tàn lửa phượng, tiếng ve vui dần
Lời em như chuyển điệu buồn?
- “Ô Người ơi!...” tiếng dỗi, tiếng hờn, tôi nghe ...
Chiều nay sao lặng thế kia?
Mang theo tiếng hát em đi mất rồi!
Vắng em, tôi hiểu lòng tôi
Hiểu ra tiếng hát, tôi ngồi thương em.
Bao giờ lại đến mùa sen
Cho bà hàng xóm đón em nghỉ hè?
Khát nghe lời hát bên kia
Tôi ngồi thầm gọi: “Em về nhé em!”

EM ĐÃ LỚN Ơ?

Nguyễn Tất Sơn

Em buâng khuâng buổi sáng qua
Lá thư trong cặp rơi ra ngoài thềm
Vội nhặt lên mở đọc liền
Chợt em đỏ mặt bắt đền lá thư
Trời ơi em đã lớn ư?
Để cho ai đó viết thư gửi mình
Trời ơi em lớn thật tình
Thương chiếc cặp nhỏ trở thành hòm thư.

GIẬN NHAU

Nguyễn Xuân Huy

Áo em trắng mây trời viễn xứ
Tôi lang thang cõi mộng Văn khoa
Đâu biết được một chiều nắng đẹp
Hồn lịm đi trước sắc áo kiêu sa
Và từ đó tôi hóa thành bướm lạc
Mắt nhắm nghiền trước hàng triệu bông hoa
Chỉ mơ về một sắc mây viễn xứ
Hốt nhiên trong vạn đại thiên hà
Rồi mùa thu gió nổi sầu lá rụng
Mùa đông làm nhớ mưa bay
Mùa xuân thay sắc lá
Nhưng Hè chết lặng dáng mây
Hôm nay tôi về thăm lại
Văn khoa một thuở hương đài
Giật mình bên hàng liễu rũ
Như còn nguyên sắc áo ai.

GIỮA TRỜI THÁNG GIÊNG

Thanh Nguyên

Tháng giêng bất chợt mưa phùn
Nắng oi hanh một chút giùm em đi
Gió oi xin lặng vài giây
Để con phố bụi đừng vấy gót hồng...
Lụa mềm áo nhẹ như không
Tiếng chi lạnh lốt ẩn trong tiếng cười
Len qua mấy sợi mưa rơi
Hồn nhiên tóc ướt rồi đôi sợi huyền
Vội mây em thử trốn tìm
Vội tim... Em thử hỏi xem có gì?
Mà cây cỏ lối quen đi
Chợt xanh biên biết những ngày đầu năm
Nghe tuổi mười tám đến gần
Vội tay là chạm mùa xuân kia rồi...
Nhìn theo em hân có người
Nên chi áo vương giữa trời tháng giêng.

GỐC XOÀI MUỖI NĂM TRƯỚC

Phương Kha

Mười mấy năm... ngỡ quên rồi
Cái thời “quan trạng” còn chơi ... năm mười
Với cô hàng xóm hay cười
Mỗi lần trốn huyệt, hổ ngạo sau vườn
Gốc xoài gốc mít dễ thương
Chốn thơ ngây với ngọn nguồn hồn nhiên
Ai là quan trạng nông nhênh
Còn ai chỉ mới là “tên lính hầu”
Lớn lên “tên lính” ngờ đâu
Xa làng, “quan trạng” chẳng câu giã từ
Một hôm vinh hiển rợp cờ
Trở về tìm lại người xưa, thế rồi...
Một rằng thôi, hai rằng thôi
Người xưa cả thẹn nép nơi gốc xoài
Dặn lòng chó tra lời ngay
Mặc cho “quan trạng” mệt nhọc gọi tên
Một rằng im, hai rằng im
Mà lòng “tên lính” rộn lên vô chừng...

HỌC SINH

Huy Cận

 Gió thổi sân trường chiều chủ nhật
 - Ôi! Thời thơ bé tuổi mười lăm
 Nắng hoe rải nhạt hoa trên đất
 Đời dịu vờn như nguyệt trước rằm.
Bốn vách nghiêm trang tiếng đọc bài
 Đầu xanh dậm chực, nét văn khô
 Chiều xuân chim sẻ vô trong lớp
 Ông giáo trông lên; chúng bạn cười.
 Lén mắt thầy, xem lại bức thư
 Của người cô họ, chú hiền từ
 Bàn tay vợ vẫn đưa trang sách
 Mộng tưởng phiêu lưu bức địa đồ.
 Đôi guốc nằm hiên kéo bốn mùa
 Tiền nhà ít gửi, biết chi mua!
 A'ò dài cọ mãi đôi tay rách,
Gương lược thăm hoài tóc ngắn thưa.
 Chủ nhật nhiều khi chán nản ghê
 Tung tăng sân bóng chạy tư bề
 Bên vườn ông đốc dăm hoa nở
 Đêm tới mau mau hái trộm về.
 Lên gác yên tâm nghĩ sự đời
Hương nồng quanh gối vẫn vợ chơi
 Giường bên cửa sổ, cây đưa mắt,
 Không chịu mừng che để ngó trời.
 Họ sống bình yên, bước lặng thinh.
Không nghe hoa bướm gọi bên mình.
 Hùng hờ đi giữa hương yêu mẩn

Chân bước chưa khi rộn ái tình.
Vây đó bỗng nhiên mà họ lớn,
Tuổi hai mươi đến, có ai ngờ!
Một hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngân trông vời áo tiểu thơ.

HẸN HÒ ÁC ĐỨC

Đinh Trầm Ca

Khi nổi nhớ cồn cào lên
Một người không đến làm điên một người
Tình yêu ơi, người yêu ơi
Quanh ta lồng lộng đất trời cô liêu
Sớm mai đợi đến xế chiều
Lòng vui đợi đến đầu hiu cỗi lòng
Hẹn hò như rứa ác không?
Trong ta nổi-nhớ-ngựa-lồng hí vang!

HAI DÒNG SÔNG THỦY TINH

Nguyễn Thái Dương

Hai hòn bi bé xíu
Lăn trên gương mặt ai
Hai dòng sông bé tẹo
Trôi dưới đôi mắt nai
Uớt xuống lòng anh đấy
Hai dòng sông thủy tinh
Lăn vào lòng anh đấy
Hai hòn bi trong xanh
Ơi hai dòng sông nhỏ
Không phải thuở nằm nôi
Ơi hai hòn bi nhỏ
Không ở tuổi lên mười
Bây giờ em mười sáu
Đôi khi úp mặt buồn
Có một người lỗi hẹn
Khiến lòng em rung rung
Bây giờ em mười sáu
Nước mắt biết lăn thành
Hai dòng sông thanh khiết
Hai hòn bi trong xanh
Bao chàng trai tìm đến
Mong chia sẻ nỗi buồn
Duy chỉ người lỗi hẹn
Mới được em bằng lòng.

HẸN Ở TRƯỜNG

Đoàn Vị Thượng

Tôi biết em thầm vẫn hẹn đây
Nỡ đâu về muộn, dẫu một ngày
Thương cả mùa thu nôn nóng đợi
Ve còn kêu sót lại trong cây
Tôi biết em thầm vẫn hẹn tôi
Sáng nay phượng rụng hết hoa rồi
Và em sửa soạn (thay vào đó?)
Một chút son hồng trên nét môi
Tôi biết em thầm vẫn hẹn nhau
Cho nên hoa cúc sớm khoe màu
Và e tôi chậm nên em nhẩn
Hồi trống tựu trường (vang rất lâu?)
Tôi biết tôi thầm cũng hẹn em
Tình như ô cửa mãi buông rèm
Chưa ai thấy rõ lòng ai trước
Nay bỗng mùa thu đến vén lên.

HẠT SƯƠNG CỦA TÔI

Jalau

Dù em như thể giọt sương
Còn tôi chiếc lá bên đường lẻ loi.
Cúi xin ân sủng của trời
Hãy cho giọt nắng ngủ vùi trăm năm.
Hồn tôi rộng một chỗ nằm
Em ngoan xếp cánh tình ngăn buồn phiền.
Nhỡ mai nắng xé qua hiên
Nhớ đôi vạt áo lụa hiên em xưa
Lạnh đời tôi những bóng mưa
Chiều ru giấc muộn ngủ hờ vai em.
Thoảng nghe hương tóc êm đêm
Là trăm dây đại quăn mềm thân tôi.
Cúi xin em một chỗ ngồi
Trong con tim đựng chiếc nôi nồng nàn.

HOA CỎ TƯƠNG TƯ

Cao Thoại Châu

Tôi ngồi lại sau khung cửa khép
Người đi rồi tay nhỏ giấu trong thư
Để mấy năm trời tôi vẫn đọc
Thuộc lòng hương thoảng ngón tay xưa.
Chiếc phong bì nhỏ không bền được
Thời gian làm rách một đôi nơi
Tôi lấy hồn tôi làm miếng vá
Trăm năm nguyên vẹn trái tim người.
Người đi từ thuở không về lại
Hoa thì nhiều nhưng thấy gì đâu
Trời rộng bao nhiêu, không thấy được
Bởi vì ta đã trốn trong nhau
Người ẩn náu trong những lời tôi viết
Hoang đường mà chắc biết bao nhiêu
Phút giây nhỏ cháy lên niềm hạnh phúc
Và tro than mặc sức chảy qua cầu
Người ở lại tôi van người ở lại
Sông có van con nước chảy bao giờ
Để mùa xuân con chim tập hát
Hoa cỏ thơm lòng, hoa cỏ biết tương tư.

KÍNH GỬI TUỔI HỌC TRÒ

Nguyễn Duy

Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò.
Học trò con trai ma quỷ
Học trò con gái thần tiên
Thầy bắt thần tiên ngồi kèm ma quỷ
Bén hơi, ma quỷ ghẹo thần tiên
Lập lòe đom đóm vĩnh cửu
Ô mai đổi kẹo bạc hà
Lấm láp trang đời mỗi dày mỗi kịch
Tuổi học trò đồng nghĩa với trang thơ
Thời gian không mất trắng bao giờ
Câu chuyện học trò không đầu không đuôi
Tình ý học trò quả me chua loét
Lưu bút mùa hoa phượng cháy không nguôi
Lá thư học trò vu vơ dấm dúi
Nỗi nhớ học trò chấp chới suốt đời nhau
Đẹp như là không đâu vào đâu

KỶ NIỆM

Phạm Hồ

Lần ấy

Lớp chúng mình rủ nhau
Đi Đồng Mô nghỉ mát
Lên xe anh tìm một chỗ ngồi phía sau
Nào ngờ em lại ngồi phía trước
Còn em thỉnh thoảng lại nhìn sau...
Xe dừng lại hồi lâu
Để cả lớp cùng ăn trưa
Dưới khu rừng kim râm mát.
Lên xe lần này anh vội tìm ngay
Một chỗ ngồi phía trước
Quay lại nhìn em đã lại phía sau.
Đến lượt em cứ nhìn phía trước
Còn anh thỉnh thoảng lại nhìn sau.
Rõ buồn cười
Thế là như đèn cù
Chúng mình cứ tìm nhau
Mà lại cứ xa nhau!
Chỉ thế thôi
Mà nhớ mãi....!

KHAI TRƯỜNG

Bùi Chí Vinh

Cổng trường đóng cửa trong ba tháng
Có một con tầm ngòi ươm tơ
Suốt ba tháng thơ anh hạn hán
Dùng sóng và mưa vẫn vỗ bờ.
Ba tháng ủ ê vườn thiên lý
Hoa trên trái đất đều không thơm
Anh giận một mùa hè ích kỉ
Giám em trong cá chậu chim lồng.
Ba tháng tưởng đâu em mất tích
Sài Gòn quên áo lụa Hà Đông
Đường phố toàn màu đen ngỗ nghịch
Nhớ ai mắt biếc, ai môi hồng.
Bây giờ thì nói chi ba tháng
Trái thị hôn anh đã chín rồi
Cô Tấm khai trường hương áo trắng
Anh lại làm thơ “xịn” gấp đôi!

KIỀU HÃNH

Thu Lan

Giận hờn mà chẳng nói
Nhớ nhung vẫn lạnh lòng
Gặp nhau không nhìn mặt
Lòng nhói đau từng cơn
Kiêu sa và hờ hững
Cho ngày tháng buồn thương
Cho ngày tháng buồn thương
Bao kỷ niệm thấm nồng
Trái tim trào nước nở
Xin đừng giận đừng buồn
Lý trí ơi mềm dịu
Xóa nỗi đau niềm thương
Để hai ta thức dậy
Gặp nhau niềm yêu thương.

KỈ NIỆM MẪU ĐƠN

Cao Xuân Sơn

Mê mãi đòi chiều lộng gió
Mẫu đơn hái đầy hai tay
Những chum hoa lâm râm đỏ
Ta mười mấy nhĩ, thơ ngây
Về tặng một làng, tóc mây
Hoa nói gì, ta nào biết
Chiều ấy có người thút thít
Đêm ấy sụt sùi mưa rơi
Cứ bắt đèn hoa mãi thôi
Đâu hay chính mình gã ngốc
Ai tặng cho ai bao giờ
Mẫu đơn buồn như tiếng khóc
Ngày xưa... người xưa... xa lắc
Mười năm bần bật không về
Mẫu đơn đỏ hoe ký ức
Nhắc hoài một thuở ngô nghê.

LẦN ĐẦU CHẠM NGỖ NHÀ EM

Diệp Minh Tuyên

Lần đầu chạm ngõ nhà em
Bước vô thì ngán rút êm thì buồn
Anh như bị ai hốt hồn
Trái tim nó quậy bòn chồn ruột gan
Con mắt liếc dọc, liếc ngang
Sợ người ta đang bắt gặp quả tang đang rình
Bỗng nghe chó sủa giật mình
Sợ ba mẹ bỗng thành linh bước ra
Giá gì gan như người ta
Thì anh đã bấm chuông ba hồi dài
Nhưng mà anh chẳng giống ai
Lỡ nuôi thỏ để ở ngay trong người
Nên tim nó đập liên hồi
Ba mươi sáu chước đành dờn bước chân

MÂY SUỐI VỀ ĐÂU

Vũ Hoàng Chương

Trước đây mười chín năm
Anh vừa hai mươi tuổi
Em cũng vừa trăng rằm
Tóc thơm còn bỏ suối
Học tan chiều mỗi buổi
Đón nhau tận cổng trường
Hai xe cùng giong ruổi
Hôn mơ về một phương
Ôi, đẹp nhất con đường
Cửa Đông về Cầu gỗ
Nắng đào cây lá vương
Men xuân ngập hè phố
Dóa hoa tình gọi mở
Trong một phút thần tiên
Làn môi ai bở ngỡ
Cặp mắt ai triền miên
Thấy anh đắm đắm nhìn
Cúi đầu, em đỏ má
Như hiểu niềm van xin
Như hẹn cho tất cả
Đêm ấy về đôi ngả
Gác trọ với lầu trang
Giấc mơ đầy bóng gã
Chiêm bao đầy bóng nàng.
Hè sang lại thu sang
Vẫn mùa xuân bất diệt
Tuổi đá như tuổi vàng

Có riêng vàng đá biết
Đêm nào xanh bóng nguyệt
Vai kề, tay nắm tay
Bước vào trang tiểu thuyết...
Đôi ta liêu lắm thay!
Sóng mắt quá chùng say
Môi nồng rượu ân ái
Tình vẫn tình thơ ngây
Lòng đã lòng điên dại
Thế mà ... chưa kịp hái
Giấc mộng chỉ còn hương
Khói mây mờ mặt ả
Thề hoa trắng một phương.
Mất về đâu? Con đường
Học tan chiều mỗi buổi
Nắng đèo cây lá vương
Hai xe cùng giọng ruồi
Có chàng hai mươi tuổi
Cùng cô bé trắng rằm
Thơ Mây dàu suốt tóc
Trôi theo mười chín năm.

MÙA THI

Xuân Diệu

Thơ ta hơ hớ chưa chồng,
Ta yêu, muốn cưới, mà không thì giờ
Mùa thi sắp tới! Em - Thơ
Cái hôn âu yếm xin chờ năm sau!

MÂY ÁO TRẮNG

Thanh Nguyên

Thời áo trắng nghe chừng xa xăm quá
Dù cổng trường vẫn mở, là còn bay
Ai đứng ngóng tần ngần - tàn thuốc rụng
Như ngày xưa anh đứng đón mỗi ngày
Tà áo trắng em có còn xếp giữ
Một mùi hương sương cỏ của sân trường
Một chú dế tìm hoài theo tiếng gáy
Ở trên đầu hoa phượng đỏ băng khuâng
Những tà áo trắng nhòa hè phố cũ
Ngôi trường xưa mái ngói ngả màu rêu
Bầy bồ câu xập xòe đôi cánh vỗ
Hồi trống vang lên - nhắc nhở bao điều...
Không hẹn mà sao mình cùng ngơ ngẩn
Trước cổng trường giờ tan học chiều nay
Anh bỗng gặp lại em - mười - tám - tuổi
Lẫn mơ hồ giữa áo trắng và mây.

MƯỜI NĂM TRƯỚC HUẾ

Trương Nam Hương

Mười năm trở lại dòng sông ấy
Soi nước Hương Giang chợt nhú mày
Chợt thấy mình già mau đến vậy
Qua cầu tiếc ngân...áo người bay.
Giá nói yêu em từ dạo đó
Giờ chẳng lang thang nhật tiếng đàn
Thảng thốt mùa thu rôm rốp võ
Ta ngồi ngóng đợi trống trường tan.

MỘT THỜI ÁO TRẮNG VÀ HOA

Kiều kim Loan

Một thời áo trắng yêu hoa cúc
Câu thơ em viết chỉ riêng mình
Và riêng ai đó thôi... được đọc
Tiếng chim tròn như giọt mực xanh.
Một thời áo trắng tay cầm hoa
Một thời mới đó thôi mà xa
Ai ném thư hồng qua cửa sổ
Gió đưa hương ý tứ qua nhà.
Hồn nhiên em cứ như chim ấy
Lá chanh thơm, thêm nước gội đầu
Người đứng bên đường như cây vậ
Mặc ngoài trời loắt thoắt mưa ngâu.
Rồi một ngày kia thương thật thương
Rồi một ngày kia không bình thường
Ngước mắt một trời hoa đỏ thắm
Nhặt tiếng ve rón rén công trường
Áo trắng ngây thơ, đây kỷ niệm
Tiếng ve xưa ấy ngủ trên bàn
Hoa cúc có nhờ hoa phượng đếm
Mỗi ngày thêm nhớ lật thêm trang.

MỘT TRỜI ÁO BAY

Trần ngọc Hương

Trưa nay con gái bay nhiều
Cánh non khép lại bao nhiêu khoảng trời
Áo dài là áo dài ơi
Vực chi cả dậy một thời hoa niên?
Lần đầu tập nói yêu em
Chưa ra tình ý chưa nên điệu vờ
Nâng đôi tà gió buâng khuâng
Nửa câu thơ đủ bần thần một đêm
Khi em tóc thả vai mềm
Vân mê song áo mặt duyên học trò
Anh cùng thời tuổi vô lo
Phút tan trường cứ thập thò vô theo...
Nửa đời gió cuốn về đâu
Tuổi hồng thoáng chốc chìm sâu đáy lòng
Điều gì phong kính bên trong
Để trưa nay đứng trầm ngâm một mình?
Đến trường đường vẫn rộng thênh
Áo bay nổi nhớ vô tình thế thôi!
Ngăn sâu kỷ niệm mở rồi
Hồn ai lay động một trời áo bay...

MỘT CHÚT HẠ VÀNG

Nguyễn Thị Hồng Yến

Một chút hạ vàng ai nhớ không?
Ngày xưa ai ngậm cánh phượng hồng
Bâng khuâng nếm vị mười lăm tuổi
Mắt đen thăm thẳm một dòng sông.

Một trang vở viết đầy tên ai
Đêm mơ chao đảo vạt áo dài
Đã bao đồng cảm trong mắt biếc
Sao chưa một lần tay nắm tay?
Trốn nhau sao nấp khóm tigôn
Để nghe xao xuyến tận đáy hồn
Để thầm thì đọc T.T.Kh

“Ô! Một mùa thu trước, mỗi hoàng hôn... .”

Một chút hạ vàng là tiếng ve
Bất chợt nhìn nhau mắt đỏ hoe
“Ô Bài ca tạm biệt” hôm ấy hát
Cứ như: chỉ xa một mùa hè!
Vậy thôi ai có nghĩa gì đâu
Có ai mà biết mười năm sau
Cứ bâng khuâng mãi khi hồi tưởng
Chút hạ vàng ơi xin nhớ nhau...

MÔNG LUNG

Bữu khánh Hồ

Em nào có rủ
Sao anh quần theo
Em càng nguýt dữ
Anh càng bám đeo
Em như sương mỏng
Em như song xanh
Ngực reo biển song
Mời gọi hồn anh
Em như hương bưởi
Em như đôi non
Em như trăng gọi
Em như... mung lung
Em là con mộng
Anh tìm vu vơ
Một thời lãng mạn
Suốt đời làm thơ!

NGÀY XƯA HOÀNG THỊ

Phạm Thiên Thư

Em tan trường về
Đường mưa nho nhỏ
Chim non giấu mỏ
Dưới cội hoa vàng
Bước em thênh thang
Áo tà nguyệt bạch
Ôm nghiêng cặp sách
Vai nhỏ tóc dài
Anh đi theo hoài
Gót giày thầm lặng
Đường chiều úa nắng
Mưa nhẹ băng khuâng
Em tan trường về
Cuối đường mây đỏ
Anh theo tìm Ngộ
Dáng lau lách buồn
Tay nọ hoa thôn
Vương bờ tóc suối
Tìm lời mở nói
Lòng sao ngập ngừng
Lòng sao rung rung
Như lời mây ngợp
Hôm sau vào lớp
Nhìn em ngại ngần.
Em tan trường về
Đường mưa nho nhỏ
Trao vội chùm hoa

Ép vào cuốn vở
Thương ơi! Vạn thuở
Biết nói chi nguôi
Em mỉm môi cười
Anh mang nỗi nhớ
Hè sang phượng nở
Rồi chẳng gặp nhau
Ôi! Mỗi tình đầu
Như đi trên cát
Bước nhẹ mà sâu
Mà cũng nhòa mau
Tưởng đã phai màu
Đường chiều hoa cỏ
Mười năm rồi Ngộ
Tình còn qua đây
Cây xưa vẫn gầy
Phơi nghiêng dáng đỏ
Áo em ngày nọ
Phai nhạt mấy màu
Chân theo tìm nhau
Còn là vang vọng
Đời như biển động
Xóa dấu ngày qua
Tay ngắt chùm hoa
Mà thương mà nhớ
Phố ơi! Muôn thuở
Giữ vết chân tình
Tìm xưa quần quanh
Ai mang bụi đỏ
Dáng em nhỏ nhỏ
Trong cõi xa vời
Tình ơi! Tình ơi!

NGÀY EM TỰU TRƯỜNG

Đinh Trầm Ca

Rồi nắng hạ vàng chợt phai mau
Những con diều giấy bỏ trời cao
Những chàng nhạc sĩ ve sầu chết
Bặt tiếng vĩ cầm thương nhớ nhau
Rồi bãi biển chiều cũng vắng hoe
Vì em đã hết một mùa hè
Những chùm hoa phượng lao mình xuống
Cho gió đầu thu đưa tiễn đi
Rồi cũng trường xưa em lại về
Rộn ràng áo trắng gió vân về
Chín mươi ngày ngủ yên phòng vắng
Bàn ghế chào em giữa tỉnh mê.
Rồi tôi cũng chợt gặp lòng vui
Chợt nghe phường phố mới tỉnh khôi
Bởi ngàn áo trắng bay tinh khiết
Và rắc hương lành thơm khắp nơi.

NGÀY XƯA

Hà phú

Ngày xưa Trời ở trên trời
Trời xui đặng ấy đến ngồi bên ta
Ngày xưa đặng ấy nhà xa
Tan trường mưa quá nên ta đưa về
Ngày xưa đặng ấy tóc thề
Ta thời tóc ngắn nên về tương tư
Ngày xưa ta viết phong thư
Đặng ấy nhận được hình như... bằng lòng
Ngày xưa có tiếng thì thầm:
“Ô! Mai sau đừng có thì thầm à nha!”
Ngày xưa đặng ấy đâu quên
Trời mưa mưa quá cho nên... phai lòng
Thôi thì trời đã sang đông
Thôi thì người đã đành lòng quên ta
Trời ơi, trời ở cao xa
Ngày xưa nhắc lại chỉ là ngày xưa.

NGÀY EM CÒN THẮT BÍM

Kim Tuấn

Tóc bím nghĩa là tóc dễ thương
Tóc bâng khuâng lá rụng trên đường
Tóc chia đường gió, chia thương nhớ
Chia nỗi buồn cho ai vẫn vương.
Tóc bím nghĩa là tóc mộng mơ
Để ai thương nhớ, để ai chờ
Để ai ngơ ngẩn giờ tan học
Em vẫn vô tình em lửng lơ
Tóc bím nghĩa là tóc ngẩn ngơ
Tình ta xanh biếc mộng ơ hồ
Chiều xanh áo trắng mùa mây trắng
Em ngọt ngào và em ngây thơ.

NGƯỜI ẤY

Nguyễn Thái Dương

O hay, mới gặp chỉ đôi lần
Mà sáng nay lòng đã băng khuâng
Hiên nhà, không hẹn, mình vẫn đợi
Mặc dù người ấy chỉ đi ngang!
Có lần mình đứng ngắm trước gương
Mái tóc chải hoài vẫn rối tung
Tóc mình đang rối vì cơn gió?
Không! Bởi mình đang rối ... cả lòng!
Gặp nhau, người ấy bình thản lạ,
Còn mình, mình cảm thấy nôn nao
Vừa giận vừa thương vừa mắc cỡ
Tại mình chứ phải tại ai đâu!
Người ấy chỉ là ... người ấy thôi
Coi mình như con bé trong đời
Có gì mình mới sang mười bảy
Lòng cứ ... làm sao lúc gặp người!

NỤ CƯỜI

Thanh Loan

“Ô! Ai tặng em nụ cười
Rồi bỏ em đi mất...
Giá nụ cười chẳng đắt
“Ô! Ai sẵn sàng cho không (?)
Suốt một chiều mông lung
Em đợi gì? - Chẳng biết!
Cái nụ cười thân thiết
Vương vấn khắp góc nhà ...
Em thơ thân vào ra
Nụ cười còn một nửa
Nếu ai không đến nữa
Nụ cười còn phần ba
Nụ cười sẽ tan ra
Sau mỗi lần thất hứa
Ai chẳng còn nhớ nữa
Em giờ thành... chấm xa ...

NHỮNG NGÀY ĐI HỌC

Lê Minh Quốc

Năm nay em mười bảy tuổi
Áo dài còn trắng tinh khôi
Ai hóa... gốc cây đứng đợi
Như là muốn được song đôi?
Áo trắng như mây trước lớp
Tan trường hai buổi nắng mưa
Làm mắt ai nhìn không chớp
Thôi đừng... . em có lời thưa...
Thưa rằng em còn đi học
Còn chưa kịp lớn. Áo dài
Xin đừng ghi thơ lên đó
Làm em mất ngủ đêm nay.

PHƯỢNG MƯỜI NĂM

Xuân Diệu

Phượng trong sáng nảy hồng trên một cội
Như muôn đàn cùng gáy dưới máy cao
Ánh sáng trùm trong không gian vọi vọi
Tắc lòng hè kiều diễm hóa li tao
Biển bướm đỏ rào rào trong gió mát
Lá non xanh như suối chảy trên trời
Phượng, phượng hỡi, có sao mà man mác
Mỗi mùa hè run rẩy dưới triều môi
Xanh đã ngủ ở dưới trời yên tĩnh;
Đỏ còn ngân trong tiếng nói dịu dàng;
Ta mơ màng thấy gió đang sóng sánh,
Trống sân trường vắng vắng đánh - mười năm.
Mười năm phượng, phượng huy hoàng vẫn phượng
Áo trắng trong ngày tháng phất phơ soi
Ta cùng mình như cành cây riết quăn
Vương lòng nhau ràng rịt biết bao đời
Phượng mười năm... . hiu hắt gió mười năm
Yêu mười năm... . nhớ muôn thuở... . mười năm

PHÚT SANG MÙA

Trần Ngọc Hường

Sớm mai nào như sớm mai xưa
Đã chìm trong nắng, lắng trong mưa
Em đi mắt ướt đôi làn biếc
Guốc mới giòn khua gió chuyển mùa.
Sớm mai nào như sớm mai vàng
Thị xã mưa chùng trên tóc ngoan
Mưa rơi bén gót em tan học
Tơ nhện giăng mềm sợi ngồn ngang.
Sớm mai nào như sớm mai xanh
Đóa ngọc lan hàm tiếu trữ tình
Nón mỏng nghiêng vai em hé nụ
Gió đầu năm thổi mát lòng anh.
Sớm mai nào như sớm mai hồng
Nắng mới về chao vạt nắng trong
Roi tò lịch cũ chân em bước
Cỏ nép vào hoa vẫy lá mừng.
Sớm mai nào như bao sớm mai
Anh đứng lặng nhìn áo trắng bay
Nhớ em như thể chưa từng nhớ
Gom lại trăm năm một phút này.

QUAN TRẠNG

Nguyễn Bính

Quan Trạng đi bốn lọng vàng
Cờ thù tám lá qua làng Trạng Nghiêm
Mọi người hôn hờ ra xem
Chỉ duy có một cô em chạnh buồn
Từ ngày cô chữa thành hôn
Từ ngày anh khóa hũ còn hàn vi
Thế rồi vua mở khoa thi
Thế rồi quan Trạng vinh quy qua làng...

QUÀ SINH NHẬT

Miền Mán

Tặng em đôi phiến mây vàng
Để che lúc nắng để quàng lúc mưa
Tặng em dăm hũ yaourt
Uớp thêm cho giọng chanh chua càng bù
Tặng em câu vọng cổ mùi
Giữa chùng lặc giọng thành lời du ca.
Tặng em nụ hồng hôm qua
Sáng nay nở ngát hương hoa xuân thì
Tặng em riêng một lối đi
Quanh năm rợp bóng cây si anh trồng
Tặng em một chiếc cầu vòng
Nối mơ xa với mộng gần đón đưa
Tặng em những sớm mai trưa
Dẫn lòng ngân tiếng cứ vờ không vui
Tặng em khước mắt bồi hồi
Ai yêu muốn đại cả người, làm ngơ
Tặng em thoáng nhớ băng quơ
Sớm hôm vỗ sóng tìm bờ bến ai.
Tặng em miếng gừng chia hai
Hạt muối xẻ nửa, đêm dài chia đôi
Tặng nguyên trái tim mờ côi
Bơ vơ từ thuở đứng ngồi không yên
Chỉ xin đôi lúm đồng tiền
Và bàn tay nắm xuống thuyền sang sông.

QUYỀN VỎ NHÁP

Tế Hanh

Những vở soạn bài hay toán, luận
Địa dư, cách trí ... đáng âu lo,
Chỉnh tề, đầy đủ, như ông giáo;
Vỏ nháp lôi thôi giống học trò.
Bìa rách lung lay, giấy chẳng lành;
Mực thì đủ thứ: tím, đen, xanh...
Không cần giấy thấm, không cần thước
Bài chép chưa xong đã vẽ hình.
Nháp luận chữ tây, rồi quốc văn.
Đôi lời thầy giảng, chép loăng quăng;
Trò chơi giải trí: bên bài toán
Rất khó, bài thơ trái điệu vần...
Và cái tên người chạm khắp trường
Làn môi, cặp mắt, vẽ từng đường
Ấy là những lúc chàng trai nhớ
Nghĩ đến... người kia, thoát khỏi trường.

RU MÙA

Kiều Kim Loan

Và chiều
Xanh lắ^um chiều nay
Và mây
Trắ^ung lắ^um sà bay ngọ^up đườ^ung
Thơ em
Mưa nắ^ung vô thườ^ung
Thơ anh
Trồ^ung một nỗi buồn cây si
Em hồn nhiên quá, em đi
Cổng trường hờ khế^up hàng mi học trò
Mây trôi qua chổ ta chờ
Chiều hoang mang tím mắ^uy tờ thu rơi...
Nhìn chiều
Nhớ quá chiều ơi
Nhìn mây thương quá từng đôi cặp kè
Thơ anh hóa đá bên hè
Buồn xanh rử bóng vồ về thơ em...

RU NGƯỜI DỪNG

Hà Đình Nguyên

Sinh ra, mẹ đã ru em
Vần ca dao mớm tóc mềm, má ngoan,
Chiều đông lá rụng cành xoan
Em mười bảy tuổi rất đoan trang và...
Áo bay khép nép đôi tà
Trắng như ngọc. Trắng như ngà, Bé ơi!
Để hồn anh bỗng chơi voi
Nôn nao bật thốt lên lời hát ru
Mẹ xưa tóc đã bạc phơ
Nay anh hát tiếng “âu ơ” thay người.
Âu ơ... xin thăm môi cười
Xanh đôi bím tóc, hồng mười ngón tay
Âu ơ... xin biếc mắt nai
Tím đuôi con mắt, đỏ hai má bầu
“Có cau mà chẳng có trầu,
Làm sao cho đỏ mặt nhau thì làm!”
Câu ca dao rất Việt Nam
Anh ru rồi... cứ còn ham ru hoài!

TỰU TRƯỜNG

Nguyễn Bính

Những nàng thiếu nữ sông Hương
Da thơm là phấn môi hường là son
Tự trường san sát chân thon
Lao xao nón mới màu son sáng ngời
Gió thu cứ mãi trên người
Đôi thân áo mỏng tơ bời bay lên
Dịu dàng đôi ngón tay tiên
Giữ hờ mép áo làm duyên qua đường.

TAY NGÀ

Nguyễn Nhược Pháp

Đêm nay chờ giăng mợc
Ngồi thần thơ trong vườn
Quanh lá hoa róc rách
Như đua bắt làn hương
Ta ngồi bên tảng đá
Mơ lều chiếu ngày xưa
Mơ quan Nghè, quan Thám
Đi có cò lọng đưa
Rồi bao nàng yếu điệu
Ngấp nghé bay trên lầu
Vừa leng keng tiếng ngựa
Lệ gót tiên gieo cầu
Tay vơ cầu ngũ sắc
Má quan Nghè hây hây
Quân hầu reo chuyển đất
Tung cán lọng vừa quay
Trên lầu mấy thị nữ
Cùng nhau rúc rích cười:
“Thưa cô đừng thẹn nữa
Quan Nghè trông lên rồi”
Cúi đầu nàng tha thướt
Yêu kiều như mây qua
Mắt xanh nhìn man mát
Mỉm cười vê cảnh hoa
Ta còn đang luyến mộng
Yêu bóng người vẫn vơ
Tay ngà ai phủ trán?

Hiu hắt ánh trăng mờ

TUỔI MƯỜI BA

Nguyễn Sa

Trời hôm nay mưa nhiều hay rất nắng?
Mưa tôi chả về bong bóng vỡ đầy tay
Trời nắng ngạt ngào... tôi ở lại đây
Như một buổi hiên nhà nàng dịu sáng
Trời hôm ấy mười năm hay mười tám?
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba
Tôi phải van lơn ngoan nhé, đừng ngờ...
Tôi phải dỗ như là tôi đã nhón
Tôi phải đợi như là tôi đã hẹn
Phải then thò như sắp cưới hay vừa sâu
Phải nói vợ vào rất vội: người yêu
Nếu ai có hỏi thăm: ai thế?
Tôi nói lâu rồi... nhưng ngập ngừng khe khẽ
Để giận hờn chim bướm trả giùm tôi
Nhưng rồi lòng an ủi “nắng chưa phai
Tình chưa cũ bởi vì tình chưa mới...”
Má vẫn đỏ, đỏ một màu con gái
Vói những lời hiền dịu tuy chua ngoa
Lòng vẫn ngỡ ngàng: tóc ướp bằng thơ
Sao hương sắc lên mắt nhìn thi tứ?...
Và đôi mắt nhìn tôi ngập ngừng chia sẻ
Đôi mắt nhìn trời nhẹ nhẹ mây nghiêng
Tôi biết nói gì? Cả trăm phút đều thiêng
Hay muốn nói nhưng lòng mình ngượng ngượng
Chân ríu bước và mắt nhìn vương vương
Nàng đến gần tôi chỉ dám... quay đi,
Cả những giờ bên lớp học, trường thi

Tà áo khuất thì thầm: “chưa phải lúc” ...
Áo nàng vàng tôi về yêu hoa cúc
Áo nàng xanh tôi mến lá sân trường
Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương
Tôi thay mực cho vừa màu áo tím...
Chả có gì... sao lòng mình cũng thẹn
Đến ngượng ngùng bỏ ngõ: hay là ai?...
Trăm bức thư lót giấy kẻ dòng đôi
Mà nét chữ còn run “dù rất nhẹ”
Tôi đã viết hay chỉ thầm âu yếm kẻ
Tôi đã nhìn hay lặng lẽ say sưa?
Nên đêm vui sao cũng chớm buồn thừa
Và lo sợ khi lòng mừng quá đổi...
Rồi trách móc: trời không cho gần tay với
Và cả nàng hư quá, sao mà kiêu...
Nên đến trăm lần: “nhất định mình chưa yêu”
Hôm nay nữa... nhưng lòng mình sao lạ quá...

TU'ONG TU'

Nguyễn Sa

Tôi đã gặp em từ bao giờ
Kể từ nguyệt bạch xuống đêm khuya
Kể từ gió thổi trong vùng tóc
Hay lúc thu về cánh nhạn kia?
Có phải em mang trên áo bay
Hai phần gió thổi , một phần mây
Hay là em gói mây trong áo
Rồi thở cho làn áo trắng bay?
Có phải mùa Xuân sắp sửa về
Hay là gió lạnh lúc đêm khuya
Hay là em chọn sai màu áo
Để nắng thu vàng giữa lối đi?
Có phải rằng tôi chưa được quen
Làm sao buổi sáng đợi chờ em
Hay từng hơi thở là âm nhạc
Đàn xuống cung trầm, mắt nhớ thương
Buổi tối tôi ngồi nghe sao khuya
Đi về bằng những ngón chân thừa
Và nghe em ghé vào giấc mộng
Vành nón nghiêng buồn trong gió đưa
Tôi không biết rằng lạ hay quen
Chỉ biết em mang theo nghề thương
Cho nên cặp mắt mờ hư ảo
Cả bốn chân trời chỉ có em.

TIỀN VÀ LÁ

*(Riêng tặng các bạn đã dang dở với
Môi tình đâu...)*

Kiên Giang

Ngày thơ, hót tóc “miếng rùa”
Ngày thơ, mẹ bắt đeo “bùa cầu ông”.

Đôi ta cùng học võ lòng,
Dắt tay qua những cánh đồng lúa xanh.

Đôi nhà cũng một sắc tranh,
Chia nhau từ một trái chanh, trái đào.

Đêm vàng soi bóng trăng cao,
Ngồi bên bờ giếng đếm sao trên trời.

Anh moi đất nắn “tượng người”,
Em thơ thần nhật lá rơi làm tiền.

Mỗi ngày chợ họp mười phiên,
Anh đem “người đất” đổi tiền “lá rơi”.

Nào ngờ mai mả cho tôi,
Lớn lên em đã bị người ta mua.

Kiếp tôi là kiếp làm thơ,
Vốn riêng chỉ có muôn mùa lá rơi.

Tiền không là lá em ơi!
Tiền là giấy bạc của đời in ra.

Người ta giấy bạc đầy nhà,
Cho nên mới được gọi là chồng em.

Bây giờ những buổi chiều êm,
Anh gom lá đốt, khói lên tận trời!!!

Người mua đã bị mua rồi,
Chợ lòng họp một mình tôi vui gì!

TƯỜNG TƯỢNG BUỒN

Nguyễn Nhật Ánh

Tôi đợi em từ sáng đến trưa
Đợi từ trời nắng đến trời mưa
Từ khi trái đất chưa thành... đất
Đến lúc trần gian đủ bốn mùa
Thấy bóng ai qua cũng giật mình
Nhiều người cắc có giống y em
Tóc ai cũng ngắn ngang lưng cả
Cứ thể như là em tái sinh
Cứ thể như là em nhớ ra
Hôm nay có hẹn với tôi, và
Khi em sực nhớ thì em đã
Cuống quít bàn chân bước khỏi nhà...

TIẾNG GUỐC CUỐI HIÊN TRƯỜNG

Nguyễn Thái Dương

Chiều bỗng vang trong lòng ta tiếng guốc
Những âm thanh lốc cốc cuối hiên trường
Nơi một thuở trong vòng tay trước ngực
Trầm ngâm theo một tiếng guốc ai khua.

Mười sáu tuổi, ai còn vô tư quá

Ai vô tư đến độ... hóa ... vô tình

Giờ ra chơi, ai ham chơi kì lạ

Bỏ qua một mình đứng ngóng... một âm thanh.

TÌM TRONG KÍ ỨC

Võ văn Trực

Anh lục tìm trong kí ức
Câu nói nào em nói với riêng anh
Mà hôm đó lá rờn xanh như ngọc
Bầy chim non thánh thót hót muôn cành.
Anh lục tìm trong kí ức
Ánh mắt nào anh muốn gởi trao anh
Mà hôm đó anh trống trường tan học
Ngôi sao chiều chợt hiện sáng long lanh.
Anh lục tìm trong kí ức
Bàn tay nào em muốn nắm tay anh
Mà hôm đó nhành bàng khô rung rẩy
Nắng vàng rơi trên áo lộng lẫy
Ôi dĩ vãng thời yêu và trong trắng
Bỗng hiện lên như một áng mây buồn
Rồi lặng lẽ tan dần vào xa vắng
Tay anh cầm một ảo giác cô đơn.
Giá hồi ấy anh biết rằng em đã...
Và lòng anh đừng vờ vĩnh ngây thơ
Thì có phải anh bây giờ đỡ khổ
Đi tìm em trong kí ức vu vơ.

TÌNH XA

Nguyễn Danh Lam

Bụi tay hứng chút lửa hồng
Ghi lên cháy ngực cho lòng quặn đau
Chiều ơi! Chạy trốn về đâu?
Đỏ lời ký ức một màu phượng xưa.
Sông thời gian, một chuyến đò
Chiều nao... thôi đã mịt mờ xa xăm
Tìm viên sỏi rớt giữa dòng
Vớt lên trăm giấc bình bồng mơ đêm.
Một lần gặp một lần quen
Một người nhớ, một người quên sao đành?
Giá mà em chẳng gọi anh
Giá mà anh chẳng tưởng mình... được yêu!
Phố xưa giờ khuất chân đèo
Chuyện xưa những tưởng cũng heo hút rồi
Cháy làm chi nữa phượng ơi!
Rất lòng ta mãi khoảng trời xưa xa!

TÌNH YÊU

Nguyễn Kim Nguyên

Bởi em mắt biếc ngoan hiền
Tôi chăm đèn sách xứng duyên với người
Bởi em tinh nghịch môi cười
Tim tôi nở đóa hoa tươi diệu kì.
Hai ta móc ngoéo mùa thi
Một người mà rút còn gì...Tình yêu!

TÌNH YÊU

Nguyễn Phước Tiến

Tình yêu là gì hỏ nhỏ?
Anh không định nghĩa được đâu
Chỉ biết mỗi lần vắng nhỏ
Anh như chiếc lá đổi màu.
Tình yêu là gì hỏ nhỏ?
Anh không định nghĩa được đâu
Chỉ biết mỗi lần nhỏ khóc
Tim anh bỗng thấy nhói đau.
Tình yêu là gì hỏ nhỏ?
Anh không định nghĩa được đâu
Chỉ biết mỗi lần bên nhỏ
Lòng anh hạnh phúc dạt dào.

TÌNH CỜ ĐỌC LẠI BÀI THƠ CŨ

Lê Minh Quốc

Thơ viết thời con gái
Em - mười ngón tay hoa
Bây giờ tôi đọc lại
Như cầm lấy nồn nà
Em như coi trầu đầy
Dịu dàng và đằm thắm
Tôi còn ngậy thơ lắm
Nông nổi như giếng khơi.
Thơ vọng đến xa xôi
Trong chiều dài kỷ niệm
Ngày ấy em xa tôi
Nụ hôn nào ngọt lịm?
Thơ viết thời con gái
Đọc lại vẫn còn duyên
Cũng như em - tôi nhớ
Từ cái nhìn đầu tiên
Chim nháy qua cửa lớp
Mang theo thơ học trò
Tôi về quê ăn tết
Bài thơ còn thơm tho.

THƯ CHO NHỎ

Du Tử Lê

Thân ngựa chạy một đêm sâu gió núi
Dứng chìm theo ngọn suối đứng riêng trời
Hơi thở ngọt em một thời phong kín
Nhớ nhung gì em buộc tóc chia đôi?
Con sóc nhỏ mang hồn lên núi lạ
Ta chim rừng cánh mồi thương đau
Hương cỏ dại mát chân người ngà ngọc
Em bảng đen vôi trắng giết đời nhau
Trăm con bướm bay về chung một ngõ
Suối xôn xao suối phải tự xuống nguồn
Em áo lụa dáng gầy hơn bong núi
Rừng oi rừng cây đã đợi bao năm
Em tinh khiết giữa đời ta bụi bặm
Gọi ta về trong bóng nắng thơ ngây
Em mới lớn nên tình như thác gọi
Thương giùm ta thân ngựa đã xa bầy

THƯ KHÔNG NGƯỜI NHẬN

Hà Nguyên Dũng

Chi lạ rứa, hẹn rồi không chịu tới
Anh chống tay vịn mãi buổi chiều nghiêng
Chiếc áo trắng vừa may còn mới rọi
Cũng nhàu đi, lấm láp bụi ưu phiền.
Anh cứ sợ niềm mong kia sẽ mỏi
Mím đôi môi cố giữ xót xa lòng
Hoàng hôn xuống, đêm gần như mái tóc
Bên vĩa đường thêm ánh mắt anh trông.
Và như thế là thư không người nhận
Người anh thương có lẽ đã dời lòng
Chân vừa bước ra khỏi chiều lối hẹn
Trên đường tình vang vọng nhịp long đong.

TRƯỜNG HUYỆN

Nguyễn Bính

Học trò trường huyện ngày năm ấy
Anh tuổi bằng em lớp tuổi thơ
Những buổi học về không có nón
Đội đầu chung một lá sen to,
Lá sen vương vấn hương sen ngát
Ấp ủ hai ta chút nhụy hồ
Lũ bướm tưởng hoa cài mái tóc
Theo về tận cửa mới tan mơ
Em đi phố huyện tiêu điều quá
Trường huyện giờ xây kiểu khác rồi
Mà đến hôm nay anh mới biết
Tình ta như chuyện bướm xưa thôi

TRÁCH MÁI TÓC NÀO

Dương Ngọc Uyên

Ngân ngơ kìa suối tóc dài
Mượt mà chảy suốt bờ vai thon gầy
Ai ngồi trước mặt tôi đây
Tóc ai xoa dịu thơm đầy sách tôi
Nhòa lời thầy giảng, bông trôi
Bảng đen đưa giữa khung trời tóc mây?
Ôi giảng đường, những phút giây
Trái tim tôi đã phủ đầy tóc ai
Thế rồi có một sớm mai
Vào thi tôi biết làm bài ra sao?
Lòng buồn cắn bút ghen ngào
Lẽ chẳng, trách sợi tóc nào vương tim?
Hỡi ai sao cứ lặng im
Đời sinh viên dễ chi tìm được nhau?

VỀ

Mường Mán

Về ngang qua đường cũ
Lá vẫn xanh nguyên màu
Có đôi chùm hoa lạ
Chợt tím vì mong nhau
Về ngang qua quán cũ
Nhạc vẫn vang trong chiều
Lời ca như sóng vỗ
Cuốn lòng theo bay theo
Về ngang qua sông cũ
Đò xưa nay đã già
Trăng hẹn hò thưở nọ
Giờ tách bến nào xa
Về ngang qua phố cũ
Lòng đàn theo nhạc mưa
Ngõ hai đứa còn đứng
Chùm đầu dưới hiên xưa
Về ngang qua trường cũ
Không dung thêm vu vơ
Trái me ai chia nửa
Đến bao giờ thôi chua?

HẾT